

[Sigsgaard.]

ringsforslaget og flertalsforslaget her kan få, og som de vil tage fra folk med meget små indkomster.

VS kan stemme for flertallets ændringsforslag, for det gør trods alt det oprindelige regeringsforslag bedre. Til gengæld anbefaler jeg, at flertallet stemmer for vores ændringsforslag. Hvis vores forslag skulle blive forkastet, vil vi stemme imod lovforslaget som helhed.

Den fg. indenrigsminister (Thestrup): Jeg vil gerne takke de ærede ordførere og i det hele taget udvalget for den grundige behandling, det forslag, der her er tale om, har fået.

Hr. Sigsgaards ændringsforslag indsnævrer jo kredsen af de kommuner, der skal kunne vælge lavere personfradrag end statens, ligesom det bortskærer adgangen til at vælge lovforslagets laveste personfradrag på 3.000 kr. Jeg kan være enig med hr. Sigsgaard i, at det ville være ønskeligt, om så mange kommuner som muligt kunne komme op på personfradrag på 4.000 kr. eller 5.000 kr. Det er hr. Sigsgaard i øvrigt ikke den eneste, der har sagt, det har flere af de ærede ordførere sagt. Det er imidlertid min opfattelse, at det foreløbig vil være rigtigst — således som foreslået i lovforslaget — at overlade afgørelsen til den enkelte kommunalbestyrelse, idet modstykket til indførelsen af et højt personfradrag i en kommune, der hidtil har anvendt det nugældende lave personfradrag, meget vel kan blive en urimelig forhøjelse af kommuneskatteudskrivningsprocenten.

Det må i denne forbindelse ikke glemmes, at de i lovforslaget indeholdte laveste kommunale personfradrag i realiteten er identiske med de nugældende højeste kommunale personfradrag, og at lovforslaget, hvis det gennemføres, ikke tvinger nogen kommune ned på personfradrag på 3.000 kr. eller 4.000 kr., men alene åbner mulighed for vedkommende kommune til at vælge dette fradrag i stedet for lovens normalfradrag på de 5.000 kr.

Når vi har set de konkrete virkninger af kommunalreformen og byrdefordelingsomlægningen, så vil der nok blive lejlighed til at tage spørgsmålet om de kommunale personfradrag op igen. Indtil videre må jeg

anbefale, at vi bliver stående ved den ordning, lovforslaget indeholder med hensyn til større valgmulighed for kommunerne.

Jeg vil gerne sige som svar på det spørgsmål, der er stillet mig af hr. Ømann — og jeg forstår, at det er også de øvrige ærede ordførere enige i — ja, det er min mening at søge gennemført et ensartet personfradrag i den kommende tid. Jeg tør ikke lægge mig fast på nogen bestemt termin, men så snart det kan lade sig gøre, vil jeg anse det for at være det rigtigste.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1 uden for betænkningen af *Sigsgaard* (se sp. 6554) *forkastedes* med 105 stemmer mod 4.

Ændringsforslag nr. 2 uden for betænkningen af *Sigsgaard* (se sp. 6554) betragtedes som *forkastet* med samme stemmetal som ændringsforslag nr. 1 uden for betænkningen.

§§ 1-3, ændringsforslaget i betænkningen og § 4, således ændret, *vedtoges* uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling *vedtoges* uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om tillægsbevilling for finansåret 1. april 1968—31. marts 1969.

(Lovforslaget (nr. 243) findes i tillæg D. sp. 3953, fremsættelsen i tidenden sp. 6241).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets overgang til anden behandling *vedtoges* uden afstemning

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til finansudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om midlertidigt tillæg til folke-, invalide- og enkepensionister samt om midlertidig forhøjelse af grænsen for hjælp til underhold.

(Lovforslaget (nr. 247) findes i tillæg A. sp. 5093, fremsættelsen i tidenden sp. 6101).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Bundvad: Det er socialdemokratiets opfattelse, at de sociale pensioner og ydelser skal reguleres i takt med lønudviklingen på arbejdsmarkedet og helst på et højere plan, end vi kender i dag. Det sidste sigter vort forslag om tillægspension til alle på. Indtil en sådan ordning kan vedtages, og indtil vi finder frem til en automatisk regulering af pensionerne, må opgaven være at sørge for, at pensionerne ikke falder tilbage i forhold til lønningerne. Derfor kan vi give tilslutning til tanken i det forslag, vi nu behandler, om at regulere pensionerne, efter at der er vedtaget mæglingsforslag på det såkaldte store arbejdsmarked.

Hvad forslagets teknik angår, kan vi også give tilslutning, fordi det stort set er en kopi af forslag, vi selv tidligere har fremsat. Herefter udbetales første års forhøjelse som et midlertidigt tillæg med virkning fra 1. april i år, og næste års 1. april indregnes det midlertidige tillæg i grundbeløbet; samtidig indregnes andet års forhøjelse, og der sker forhøjelser af en række ydelser efter invalidepensionsloven; så vidt er vi altså også enige.

Herefter kommer vi til, hvad pensionisterne i kroner og øre får ud af forslaget, nemlig 3,8 pct. det første år, 1,6 pct. det andet år og pensionens fulde grundbeløb. For os at se er det i underkanten af, hvad mæglingsforslaget giver mulighed for; vi mener ikke, at det svarer til den lønfremgang, der er sket på lavtlønsoområdet. Derfor vil vi i det kommende udvalg gerne se lidt nærmere på ministerens beregninger.

Ud over vor egen bedømmelse af satsernes størrelse har vi bemærket os et par forhold, der unægtelig har betydning i denne forbindelse. Det ene er, at pensionisternes kon-taktudvalgsformand offentligt har givet udtryk for utilfredshed med forløbet af en såkaldt forhandling hos ministeren, og det dækker jo nok over en anden vurdering af mæglingsforslagets virkninger end ministerens.

Det andet forhold er, at det er fremgået af dagspressen, at der i regeringen og mellem regeringspartierne har været uenighed om, hvor lidt man kunne nøjes med at forhøje pensionerne. Politiken for den 20. april i år gennemgår sagens forløb. Heraf fremgår, at socialministeren i et ministermøde har fået tilslutning til et forslag med en merudgift for staten i dette finansår på 84 mill. kr., eller 31 kr. for ægtepar og 21 kr. for enlige pr. måned. Dette fandt den radikale gruppe var for lidt, når der skulle tages hensyn til lavtlønstillæggenes afsmitning, og derfor foreslog man, at de 84 mill. kr. blev sat op til 105 mill. kr. Resultatet af dette forslag blev hastige forhandlinger mellem grupperne og på højeste plan, det vil sige hos statsministeren. Diskussionen blev kort, men en overgang ret ophedet, står der i Politikens omtale. Resultatet har vi i form af det lovforslag, vi nu behandler, altså ikke som af de radikale foreslået og ønsket 105 mill. kr., men 94 mill. kr. Det svarer til 35 kr. for ægtepar og 23 kr. for enlige pr. måned. Vi mangler altså endnu 11 mill. kr., før vi når de radikales ønsker — og jeg regner med velbegrundede ønsker. Bl. a. også af denne grund vil vi gerne i udvalget se nærmere på beregningerne. Skulle der mon ikke være en mulighed for yderligere at pynte på resultatet?

Vi tilsiger meget velvillig behandling. Vi mener ikke, at det drejer sig om, hvor lidt pensionisterne skal nøjes med, men derimod om, hvor meget de med rimelighed har krav på.

Clara Munck: Jeg er helt enig med hr. Bundvad i hans slutbemærkninger, at det, det drejer sig om, selvfølgelig ikke er, hvor lidt folk skal have, men at de skal have en kompensation, og derfor er den konservative folketingsgruppe enig i det forslag, der er fremsat af socialministeren om et midler-